

Resolució 756/2020, de 10 de desembre**Número d'expedient de la reclamació:** 610/2020**Administració reclamada:** Departament d'Empresa i Coneixement**Informació reclamada:** Expedients sancionadors contra una empresa de distribució d'electricitat.**Sentit de la resolució:** Estimació

Resum: A diferència del que sostenen les al·legacions formulades per l'empresa afectada, aquesta informació sol·licitada és, sens dubte, informació pública, perquè fa referència a procediments (processos i expedients sancionadors) que només poden ser impulsats i tramitats per les Administracions públiques. Les al·legacions de l'empresa afectada neguen la condició d'informació pública a la informació sol·licitada perquè consideren que la distribució d'energia és una activitat privada; sense necessitat d'entrar a valorar aquesta afirmació (ja que, més que una activitat privada, la distribució d'energia és qualificada jurídicament com una activitat regulada), el cas és que allò sol·licitat no és informació sobre distribució d'energia, sinó sobre processos i expedients sancionadors, i aquesta, sigui el que sigui el seu objecte, és sempre una informació pública, perquè només les Administracions públiques poden obrir i tramitar processos i expedients sancionadors. En aquest procediment no s'ha acreditat mínimament que l'accés a la informació sol·licitada causi algun perjudici als interessos econòmics i comercials de l'empresa de distribució afectada. És de suposar que el perjudici que eventualment els podria causar la difusió d'aquesta informació seria un perjudici en la seva reputació, ja que el fet de ser objecte d'un procediment sancionador és sens dubte una nota negativa, i és precisament aquesta mena de perjudici el que té en compte la Resolució de la GAIP 87/2017 que invoquen tant la resolució de la DGE, com l'empresa de distribució d'energia afectada. Ara bé, una cosa és un perjudici en la reputació i una cosa diferent és un perjudici en els interessos econòmics i comercials. En el cas d'una empresa que actua en el mercat és previsible que un dany en la seva reputació tingui conseqüències en els seus interessos econòmics i comercials; així ho considera la Resolució de la GAIP 87/2017 per valorar l'accés a informació sobre mesures sancionadores a empreses de subministrament d'energia elèctrica, tenint en compte que aquesta activitat, la de subministrament, es regeix bàsicament sota el principi de llibertat d'empresa i les normes del mercat (article 2 de la Llei 24/2013, de 26 de desembre, del sector elèctric, LSE), i en aquest context la mala reputació vinculada al fet de ser sancionada és probable que repercuteixi en una possible baixa de clients; és evident que les empreses de distribució d'energia elèctrica no operen en el mercat lliure, sinó en un sector fortament regulat, en el que l'eventual mala reputació guanyada pel fet de ser objecte d'un expedient sancionador no és fàcil que tingui una traducció directa en forma de pèrdua de clients o altres perjudicis econòmics o comercials. Per tant, no només no s'ha acreditat la concurrència d'un perjudici econòmic o comercial en la divulgació de la informació sol·licitada (de fet, l'única consideració que s'ha fet per establir la concurrència d'aquest perjudici és la invocació de la Resolució de la GAIP 87/2017, quan, com s'acaba de comentar, les condicions jurídiques de les activitats de distribució i les de subministrament són molt diferents), sinó que fins i tot aquesta concurrència sembla altament improbable. En atenció al principi de proporcionalitat, no sembla que mereixi especial consideració un límit la concurrència del qual no ha estat acreditada i no sembla que es pugui acreditar i que, a més, s'invoqui per evitar la difusió d'una presumpta mala praxi per part de l'empresa afectada, ja que només així és de suposar que podria ser objecte de procediments sancionadors. Per contra, la difusió d'aquesta informació pot ser útil per valorar l'exercici de les funcions de control per part de l'Administració de la Generalitat, així com la prestació de l'activitat regulada de distribució que presta l'empresa afectada; l'accés a ambdós objectes sembla especialment rellevant, tant pel fet de tractar-se d'una activitat regulada vinculada a un servei essencial com és l'accés a l'energia elèctrica, com pel d'actuar en una lògica de monopoli de la xarxa i atesa la gran transcendència social i econòmica de

l'energia elèctrica; en aquestes circumstàncies, sembla especialment rellevant que el control i supervisió pública sobre l'activitat de distribució de l'energia elèctrica pugui ser susceptible d'escrutini públic. A més, no es pot ignorar que qui demana la informació ho fa amb finalitats de recerca universitària, activitat que contribueix clarament als interessos públics, en la mida que cerca la millora de les activitats i procediments de tota mena. A la vista d'aquesta ponderació, seria procedent concloure que, fins i tot en el cas improbable de què s'acredités la concurrència del límit dels interessos econòmics i comercials, hauria de prevaldre el dret d'accés a la informació pública.

Paraules clau: Generalitat. Energia elèctrica. Infraccions i sancions. Sentències. Reclamació contra estimació parcial. Publicitat activa. Informació pública. Interessos econòmics i comercials. Ponderació. Oposició de tercers. Demora del lliurament de la informació.

Ponent: Josep Mir Bagó

Antecedents

1. El 25 d'octubre de 2020 entra a la GAIP la Reclamació 610/2020, presentada contra la Direcció General d'Energia, Seguretat Industrial i Seguretat Minera (DGE) del Departament d'Empresa i Coneixement (DEC) de la Generalitat de Catalunya, en relació amb la sol·licitud indicada a l'antecedent següent. La persona reclamant sol·licita el procediment de mediació previst a l'article 42 de la Llei 19/2014, del 29 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern (LTAIPBG) i regulat pels articles 36 a 41 del Reglament de la GAIP, aprovat pel Decret 111/2017, de 18 de juliol (RGAIP).
2. El 30 de març de 2020 la persona reclamant demana al web de transparència de la Generalitat la informació següent: sentències judicials, des de 2012, en les que hi ha estat part la Generalitat i una determinada empresa de distribució d'energia i informació sobre els processos i expedients sancionadors de la Generalitat contra la mateixa empresa, des del 2012. Indica com a motiu de la sol·licitud una recerca de la Universitat de Girona.
3. Per Resolució de 6 d'octubre de 2020 la DGE estima parcialment la sol·licitud anterior i facilita a la persona reclamant còpia de les sentències judicials sol·licitades, i desestima la resta de la sol·licitud perquè considera que hi concorre el límit de l'article 14.1.h de la Llei estatal 19/2013, de transparència, accés a la informació pública i bon govern (interessos econòmics i comercials), aplicable a Catalunya segons les consideracions fetes per la Resolució de la GAIP 87/2017 i tenint en compte en la ponderació que divulgar aquestes dades respecte d'una única empresa distribuïdora la pot perjudicar en relació amb les altres i que la finalitat de la recerca universitària no constitueix un interès públic o privat superior que pugui justificar la prevalença del dret d'accés.
4. La Reclamació presentada el 25 d'octubre de 2020 posa de manifest que la resolució anterior és comunicada a la persona reclamant més de quatre mesos més tard de l'aixecament de l'estat d'alarma i de la subsegüent suspensió de tràmits administratius. Considera que la resolució de la GAIP invocada no és extrapolable al cas, perquè es refereix a sancions a empreses

- subministradores, quan el que ara es demana afecta a l'empresa distribuïdora que executa el servei regulat a Catalunya, en una activitat en la que no hi té competència (Llei 24/2013, del sector elèctric); indica també que en el cas invocat la GAIP resol favorablement a l'accés, motiu pel qual no entendria com en l'actual es valora negativament la finalitat de recerca invocada.
5. El 28 d'octubre de 2020 la GAIP admet provisionalment la Reclamació, informa a la persona reclamant sobre els aspectes més rellevants de la seva tramitació i de la posició jurídica que ostenta com a persona interessada, de conformitat amb la legislació de procediment administratiu i la de transparència i accés a la informació pública. Li demana especialment que informi a la GAIP immediatament de les comunicacions que rebí de l'Administració reclamada relatives a la informació pública sol·licitada, mentre duri la Reclamació.
 6. El 30 d'octubre de 2020 la GAIP comunica la Reclamació al Departament d'Empresa i Coneixement i li requereix que, dins del termini de quinze dies establert per l'article 33.4 RGAIP, li trameti un informe sobre ella, així com també còpia de l'expedient de la sol·licitud d'informació de la que deriva i, en general, dels antecedents que puguin ser rellevants per resoldre la Reclamació. També li demana el nom de la persona que representarà el Departament en el procediment de mediació sol·licitat per la persona reclamant.
 7. El 12 de novembre de 2020 la GAIP trasllada la Reclamació a la tercera persona afectada per ella (l'empresa de distribució sobre la qual es demana informació) i li dona 10 dies per formular al·legacions. També informa les parts de la suspensió del termini de tramitació de la Resolució causada per aquesta consulta.
 8. El 25 de novembre de 2020 la GAIP rep les al·legacions de la tercera persona afectada per la Reclamació. Manifesta el seu acord amb la negativa de la DGE a facilitar la informació sol·licitada, en aplicació del límit dels interessos econòmics i comercials, amb referència a les consideracions fetes per la Resolució de la GAIP 87/2017, que considera plenament aplicables al cas. Afegeix que la informació sol·licitada no és inclosa als articles 7 i 8 de la Llei estatal 19/2013, de 9 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern (LTAIPBGE), que establirien el *numerus clausus* de la informació que està obligada a facilitar l'Administració, ja que la distribució elèctrica no és una informació pública, sinó una activitat privada. En conseqüència, demana la desestimació de la Reclamació.
 9. El 28 de novembre de 2020 la GAIP rep una comunicació de la persona reclamant, amb el seu desistiment a seguir el procediment de mediació.
 10. El 4 de desembre de 2020 el DEC comunica a la GAIP les persones que representaran el Departament en el procediment de mediació sol·licitat per la persona reclamant i les al·legacions formulades per l'empresa afectada.

11. El 7 de desembre de 2020 la GAIP comunica al DEC el desistiment de la mediació per part de la persona reclamant.

Fonaments jurídics

1. Competència de la GAIP i contingut i abast generals del dret d'accés a la informació pública

L'article 39.1 LTAIPBG estableix que "Les resolucions expresses o presumptes en matèria d'accés a la informació pública i, si escau, les que resolguin el recurs de reposició poden ésser objecte de reclamació gratuïta i voluntària davant la Comissió de Garantia del Dret d'Accés a la Informació Pública, encarregada de vetllar pel compliment i les garanties del dret d'accés a la informació pública que regula aquest títol". L'article 29 RGAIP desenvolupa aquest precepte i concreta que també poden ser objecte de reclamació davant la GAIP les comunicacions que substitueixin les resolucions i l'incompliment material del dret d'accés, quan aquest ha estat reconegut expressament o presumpta. D'acord amb aquests preceptes, la GAIP és competent per tramitar i resoldre aquesta Reclamació, ja que deriva d'una sol·licitud d'informació pública.

L'article 2.c LTAIPBG defineix el dret d'accés a la informació pública com "el dret subjectiu que es reconeix a les persones per a sol·licitar i obtenir la informació pública, en els termes i les condicions regulats per aquesta llei". Per la seva banda, l'apartat *b* del mateix precepte defineix la informació pública com "la informació elaborada per l'Administració i la que aquesta té en el seu poder com a conseqüència de la seva activitat o de l'exercici de les seves funcions, inclosa la que li subministren els altres subjectes obligats d'acord amb el que estableix aquesta llei".

Segons l'article 18.1 LTAIPBG, "Les persones tenen el dret d'accedir a la informació pública, a què fa referència l'article 2.b, a títol individual o en nom i representació de qualsevol persona jurídica legalment constituïda". I l'article 20.1 de la mateixa llei afegeix que "El dret d'accés a la informació pública es garanteix a totes les persones, d'acord amb el que estableix aquesta llei. El dret d'accés a la informació pública només pot ésser denegat o restringit per les causes expressament establertes per les lleis".

Així mateix, els apartats 2 i 3 de l'article 20 LTAIPBG estableixen els següents requisits i criteris per a l'aplicació dels límits legals al dret d'accés a la informació pública: "2. Les limitacions legals al dret d'accés a la informació pública han d'ésser aplicades d'acord amb llur finalitat, tenint en compte les circumstàncies de cada cas concret, s'han d'interpretar sempre restrictivament en benefici d'aquest dret i no es poden ampliar per analogia. 3. Per a aplicar límits al dret d'accés a la informació pública, l'Administració no disposa de potestat discrecional i ha d'indicar en cada cas els motius que ho justifiquen. En la motivació cal explicitar el límit que s'aplica i raonar degudament les causes que en fonamenten l'aplicació".

A més, els límits legals al dret d'accés a la informació pública no són d'aplicació automàtica i absoluta (l'encapçalament de l'article 21 LTAIPBG es refereix expressament a què els límits enumerats per

aquest precepte “poden” dur a la denegació de l'accés sol·licitat), de manera que l'article 22 de la mateixa Llei requereix que siguin aplicats d'acord amb criteris de proporcionalitat i temporalitat: “Els límits aplicats al dret d'accés a la informació pública han d'ésser proporcionals a l'objecte i la finalitat de protecció. L'aplicació d'aquests límits ha d'atendre les circumstàncies de cada cas concret, especialment la concurrència d'un interès públic o privat superior que justifiqui l'accés a la informació.

2. Els límits del dret d'accés a la informació pública són temporals si així ho estableix la llei que els regula, i es mantenen mentre perduren les raons que en justifiquen l'aplicació”.

2. Sobre el dret d'accés a la informació reclamada

La informació reclamada és la sol·licitada que no ha estat facilitada a la persona reclamant per la Resolució de la DGE de 6 d'octubre de 2020 (antecedent 3), és a dir: informació sobre els processos i expedients sancionadors de la Generalitat contra l'empresa de distribució d'energia indicada a la sol·licitud, des del 2012.

A diferència del que sostenen les al·legacions formulades per l'empresa afectada, aquesta informació sol·licitada és, sens dubte, informació pública, perquè fa referència a procediments (processos i expedients sancionadors) que només poden (i, si escau, han de) ser impulsats i tramitats per les Administracions públiques. Les al·legacions de l'empresa afectada neguen la condició d'informació pública a la informació sol·licitada perquè consideren que la distribució d'energia és una activitat privada; sense necessitat d'entrar a valorar aquesta afirmació (ja que, més que una activitat privada, la distribució d'energia és qualificada jurídicament com una activitat regulada), el cas és que allò sol·licitat no és informació sobre distribució d'energia, sinó sobre processos i expedients sancionadors, i aquesta, sigui el que sigui el seu objecte, és sempre una informació pública, perquè només les Administracions públiques poden obrir i tramitar processos i expedients sancionadors.

Per una altra banda, les al·legacions també qüestionen el dret d'accés a la informació sol·licitada amb la consideració de què no és inclosa als articles 7 i 8 LTAIPBG, que establirien el *numerus clausus* de les informacions públiques que han de ser objecte de divulgació. Aquesta valoració ha de ser refusada rotundament, perquè ni és cert que els articles 7 i 8 LTAIPBGE estableixin cap *numerus clausus* de la informació pública que les Administracions estan obligades a publicar (de fet l'article 5.2 de la mateixa Llei preveu expressament que la llista de matèries sobre les quals les Administracions públiques n'han de divulgar obligatòriament informació pugui ser ampliada per les lleis autonòmiques, cosa que fa el títol II de l'LTAIPBG, de manera que els preceptes invocats per les al·legacions, més que un *numerus clausus*, el que contenen és una llista de mínims o *numerus apertus*), ni que l'accés a la informació pública es regeixi per aquests preceptes, ja que ho fa pels articles 2.b i 18 i següents LTAIPBG (12 i següents LTAIPBGE), segons els quals aquest dret es pot projectar sobre tota la informació que es trobi en poder de l'Administració, i no només sobre la que ha de ser objecte de publicitat activa, que és de la que van els articles 7 i 8 LTAIPBGE.

Al tractar-se d'informació pública, segons els articles 18.1 i 20.1 LTAIPBG, qualsevol persona té dret a accedir-hi, llevat que concorrin límits que puguin determinar-ne la denegació. En aquest procediment la DGE i l'empresa afectada han invocat el límit dels interessos econòmics i comercials, que si bé no és inclòs explícitament a la llista dels límits legals al dret d'accés a la informació pública per l'article 21 LTAIPBG, si que ho és per l'article 14.1.h LTAIPBGE, previsió aquesta que també és aplicable a Catalunya, atès el seu caràcter de llei bàsica i el fet que protegeix drets i interessos de terceres persones, que el dret d'accés a la informació pública no pot ignorar, i així ho ha reconegut, tal com invoquen la resolució de la DGE i les al·legacions de l'empresa de distribució afectada, la Resolució de la GAIP 87/2017, entre moltes altres resolucions en el mateix sentit. No és qüestionable, per tant, que el límit dels interessos econòmics i comercials sigui aplicable al dret d'accés a la informació pública exercit davant de les Administracions de Catalunya.

El que no està tan clar és que la informació sol·licitada en aquest procediment pugui suposar un perjudici per als drets econòmics i comercials de l'empresa de distribució afectada i, menys encara, que en el supòsit que sigui així hagi de prevaldre la protecció d'aquests drets i interessos damunt del dret d'accés a la informació pública.

En aquest procediment no s'ha acreditat mínimament que l'accés a la informació sol·licitada causi algun perjudici als interessos econòmics i comercials de l'empresa de distribució afectada. És de suposar que el perjudici que eventualment els podria causar la difusió d'aquesta informació seria un perjudici en la seva reputació, ja que el fet de ser objecte d'un procediment sancionador és sens dubte una nota negativa, i és precisament aquesta mena de perjudici el que té en compte la Resolució de la GAIP 87/2017 que invoquen tant la resolució de la DGE, com les al·legacions l'empresa de distribució d'energia afectada. Ara bé, una cosa és un perjudici en la reputació i una cosa diferent és un perjudici en els interessos econòmics i comercials. En el cas d'una empresa que actua en el mercat és previsible que un dany en la seva reputació tingui conseqüències en els seus interessos econòmics i comercials; així ho considera la Resolució de la GAIP 87/2017 per valorar l'accés a informació sobre mesures sancionadores a empreses de subministrament d'energia elèctrica, tenint en compte que aquesta activitat, la de subministrament, es regeix bàsicament sota el principi de llibertat d'empresa i les normes del mercat (article 2 de la Llei 24/2013, de 26 de desembre, del sector elèctric, LSE), i en aquest context la mala reputació vinculada al fet de ser sancionada és probable que repercuteixi en una possible baixa de clients.

Ara bé, aquestes consideracions no està clar que siguin aplicables a la distribució d'energia. L'LSE defineix la distribució d'energia elèctrica com una activitat regulada (article 8.2), deixa substancialment a mans de la Comissió Nacional dels Mercats i la Competència la retribució de les empreses de distribució (articles 14 i 16) i regula l'activitat i les xarxes de distribució d'acord amb criteris estrictes i de forta intervenció administrativa (article 38 i següents), en coherència amb el caràcter de la distribució d'energia elèctrica, que és definit com de "xarxa única i monopoli natural" (article 39.2); en el cas que en una Comunitat Autònoma operin més d'un gestor de xarxes de distribució, ho han de fer sota la

coordinació de la Comunitat (article 39.2). En aquest context, és evident que les empreses de distribució d'energia elèctrica no operen en el mercat lliure, sinó en un sector fortament regulat, en el que l'eventual mala reputació guanyada pel fet de ser objecte d'un expedient sancionador no és fàcil que tingui una traducció directa en forma de pèrdua de clients o altres perjudicis econòmics o comercials, ja que, per exemple, un consumidor no pot escollir la distribuïdora a la qual es connecta. Per tant, no només no s'ha acreditat la concurrència d'un perjudici econòmic o comercial en la divulgació de la informació sol·licitada (de fet, l'única consideració que s'ha fet per establir la concurrència d'aquest perjudici és la invocació de la Resolució de la GAIP 87/2017, quan, com s'acaba de comentar, les condicions jurídiques de les activitats de distribució i les de subministrament són molt diferents), sinó que fins i tot aquesta concurrència sembla altament improbable.

En el cas que es pogués establir la concurrència del perjudici invocat, també sembla difícil que la protecció dels interessos econòmics i comercials pogués prevaler sobre el dret d'accés a la informació pública. Segons l'article 22 LTAIPBG, "els límits aplicats al dret d'accés a la informació pública han d'ésser proporcionals a l'objecte i la finalitat de protecció. L'aplicació d'aquests límits ha d'atendre les circumstàncies de cada cas concret, especialment la concurrència d'un interès públic o privat superior que justifiqui l'accés a la informació". En atenció al principi de proporcionalitat, no sembla que mereixi especial consideració un límit la concurrència del qual no ha estat acreditada i no sembla que es pugui acreditar i que, a més, s'invoca per evitar la difusió d'una presumpta mala praxi per part de l'empresa afectada, ja que només així és de suposar que podria ser objecte de procediments sancionadors. Per contra, la difusió d'aquesta informació pot ser útil per valorar l'exercici de les funcions de control per part de l'Administració de la Generalitat, així com la prestació de l'activitat regulada de distribució que presta l'empresa afectada; l'accés a ambdós objectes sembla especialment rellevant, tant pel fet de tractar-se d'una activitat regulada vinculada a un servei essencial com és l'accés a l'energia elèctrica, com pel d'actuar en una lògica de monopoli de la xarxa i atesa la gran transcendència social i econòmica de l'energia elèctrica; en aquestes circumstàncies, sembla especialment rellevant que el control i supervisió pública sobre l'activitat de distribució de l'energia elèctrica pugui ser susceptible d'escrutini públic. A més, no es pot ignorar que qui demana la informació ho fa amb finalitats de recerca universitària, activitat que contribueix clarament als interessos públics, en la mida que cerca la millora de les activitats i procediments de tota mena. A la vista d'aquesta ponderació, seria procedent concloure que, fins i tot en el cas improbable de què s'acredités la concurrència del límit dels interessos econòmics i comercials, hauria de prevaldre el dret d'accés a la informació pública.

En atenció a les anteriors consideracions, és procedent concloure declarant el dret de la persona reclamant a la informació sol·licitada.

3. Demora en l'accés a la informació

L'article 34.3 LTAIPBG estableix que "si la resolució és estimatòria de la sol·licitud i hi ha hagut oposició de tercers, l'accés a la informació només es pot fer efectiu una vegada ha transcorregut el termini per a interposar recurs contenciós administratiu sense que s'hagi formalitzat o, en cas que s'hagi presentat aquest recurs, si no s'ha acompanyat de petició de mesures cautelars de suspensió o s'ha resolt aquest incident mantenint l'executivitat de l'acte administratiu". Així mateix, l'article 34.2 RGAIP preveu que "si en la tramitació del procediment per a l'exercici del dret d'accés hi ha hagut oposició de terceres persones, l'accés a la informació no pot tenir lloc fins que hagi finalitzat el procediment de reclamació i una vegada transcorregut el termini per a interposar recurs contenciós administratiu sense que s'hagi formalitzat o, en cas que s'hagi presentat aquest recurs, si no s'ha acompanyat de petició de mesures cautelars de suspensió o s'ha resolt aquest incident mantenint l'executivitat de l'acte administratiu".

Els antecedents posen de manifest l'oposició de l'empresa de distribució d'energia elèctrica afectada a la divulgació de la informació sol·licitada, motiu pel qual és procedent aplicar la demora a l'accés establert pels preceptes citats al paràgraf anterior. Per tant, el DEC s'abstindrà de lliurar la informació sol·licitada fins que no hagin passat dos mesos des de la notificació de la Resolució a l'empresa de distribució afectada, i sempre que aquesta empresa no hagi comunicat a la GAIP immediatament després de finir el termini indicat la impugnació de la Resolució en via contenciosa administrativa, amb petició de mesura cautelar de suspensió.

4. Seguiment de l'execució

L'article 43.5 LTAIPBG estableix que "l'Administració ha de comunicar a la Comissió les actuacions fetes per a executar els acords de mediació i per a donar compliment a les resolucions dictades per la Comissió". Sobre la base d'aquestes comunicacions i de les efectuades per les persones interessades, la GAIP ha de fer seguiment del compliment de les seves resolucions, d'acord amb el que preveuen els articles 48 i 49 RGAIP i l'apartat 30 del seu Manual de reclamació, i pot adoptar les mesures que s'hi preveuen en cas d'incompliment.

L'article 43 LTAIPBG estableix que si l'Administració incompleix el termini establert pels acords de mediació o per les resolucions de la GAIP per lliurar la informació reclamada, les persones interessades ho poden comunicar a la Comissió perquè aquesta en requereixi el compliment; la desatenció d'aquest requeriment, vista la remissió expressa feta a aquest precepte per l'article 77.2.b LTAIPBG, ha de ser qualificada d'infracció molt greu amb relació al dret d'accés a la informació pública (que pot ser sancionada de conformitat amb els articles 81 i 82 LTAIPBG). L'article 49.2 RGAIP preveu que, als efectes anteriors, la Comissió pot posar aquests fets en coneixement dels òrgans competents per ordenar la incoació del procediment sancionador corresponent a què fa referència l'article 86 LTAIPBG.

Així mateix, l'article 25.2.k RGAIP preveu la publicació en el web de la Comissió dels casos que els seus requeriments han estat desatesos pels subjectes obligats.

5. Publicitat de les resolucions de la GAIP

L'article 44 LTAIPBG preveu que les resolucions de la GAIP s'han de publicar en el portal de la Comissió previst a l'article 25 RGAIP, amb la dissociació prèvia de les dades personals.

Resolució

Sobre la base dels antecedents i fonaments jurídics exposats, el Ple de la GAIP, en la sessió de 10 de desembre de 2020, resol per unanimitat:

1. Estimar la Reclamació 610/2020 i declarar el dret de la persona reclamant a la informació sobre els processos i expedients sancionadors de la Generalitat contra l'empresa de distribució d'energia indicada a la sol·licitud, des del 2012.
2. Requerir al Departament d'Empresa i Coneixement que lliuri a la persona reclamant la informació indicada a l'apartat 1 dins del termini màxim de deu dies, sens perjudici de la demora indicada per l'apartat següent.
3. El Departament d'Empresa i Coneixement s'abstindrà de lliurar la informació sol·licitada fins que no hagin passat dos mesos des de la notificació de la Resolució a l'empresa de distribució afectada, i sempre que aquesta empresa no hagi comunicat a la GAIP immediatament després de finir el termini indicat la impugnació de la Resolució en via contenciosa administrativa, amb petició de mesura cautelar de suspensió.
4. Requerir al Departament d'Empresa i Coneixement a informar la GAIP, dins del termini de quinze dies, de l'òrgan o la persona responsable del compliment d'aquesta Resolució, així com de les actuacions dutes a terme per complir-la.
5. Convidar a la persona reclamant que informi a la GAIP de qualsevol incidència que es produeixi amb motiu del compliment d'aquesta Resolució.
6. Declarar finalitzat el procediment relatiu a la Reclamació 610/2020 i disposar la publicació d'aquesta resolució al web de la GAIP.

Presidenta

Els terminis establerts en aquesta Resolució per lliurar la informació s'han de comptar en dies hàbils (descomptant festius i dissabtes) i si no s'especifica una altra cosa comencen a partir de l'endemà de la recepció de la seva notificació per l'Administració reclamada.

L'Administració obligada pot sol·licitar a la GAIP l'ampliació del termini atorgat per fer efectiu el lliurament de la informació. Aquesta sol·licitud només pot ser admesa a consideració si és notificada a la GAIP abans que fineixi el termini fixat a la Resolució, i s'ha de fonamentar en circumstàncies que no hagin pogut ser tingudes en compte per la Comissió abans de dictar la seva Resolució. La GAIP únicament atorgarà l'ampliació sol·licitada, després d'informar-ne a la persona reclamant, si l'Administració obligada ha justificat de forma precisa i consistent la seva necessitat.

Si l'Administració obligada no lliura la informació dins del termini establert per aquesta Resolució, la persona reclamant pot posar-ho en coneixement de la GAIP, preferentment per correu electrònic adreçat a gaip@gencat.cat, per tal que la Comissió en requereixi el compliment. Mentre no s'acompleixi plenament la Resolució, la Comissió difondrà al seu web www.gaip.cat l'incompliment de l'Administració obligada, d'acord amb l'article 25.2.k RGAIP.

Si l'Administració desatén el requeriment d'execució que li adreça la GAIP, la Comissió posarà els fets en coneixement de l'òrgan competent, d'acord amb allò previst per l'article 86 LTAIPBG, i li sol·licitarà la incoació d'un procediment sancionador per infracció molt greu amb relació al dret d'accés a la informació pública, a l'empara de l'article 77.2.b LTAIPBG.

Tot això sens perjudici que la persona reclamant pugui, considerant que aquesta Resolució és un acte administratiu declaratiu de drets que vincula l'Administració, requerir-ne la seva execució davant dels Tribunals, a l'empara de l'article 29.1 de la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa. Aquesta acció es pot interposar després que hagin transcorregut tres mesos des que la persona afectada ha reclamat formalment i directament a l'Administració el compliment d'aquesta Resolució.

Contra aquesta resolució, que posa fi a la via administrativa, es pot interposar recurs contenciós administratiu davant el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya en un termini de dos mesos, a comptar de l'endemà de la notificació de la resolució, d'acord amb la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa.